

VI.—CANÇONS DE BRESSOL-NADALES

1965-1975

Cançó de bres,
la cançó de
d'una guarnida
que deu... del rei
Cançó de bres,
blanc estiu
d'una barcada
sota l'albada

«Ninc, nanc, ninc, nanc,
les campanes del barranc...»

(Popular)

Cançó de bres,
d'una albufera
Cançó de bres,
d'una guarnida
pel rei d'un heroi
d'una barcada
d'una espavida
per la necessida
que li fa de fer

Cançó de bres,
d'una guarnida
d'una barcada
que durà un franc

Ninc, nanc, ninc, nanc,
les campanes del barranc

1

Cançó de bres,
la cançoneta
destarifada
d'una maretta
que diu... no res.

Cançó de bres,
blana catifa
d'una flassada
rossa d'albada
voretta llar,
la meravella
d'una rosella,
la blava espurna
d'un alborar.

Cançó de bres,
amorosida
veu de la mare,
joia guarnida
pel rou d'un bes,
dolça mirada
d'ulls de banús
espavilada
per la bressada
que li fa el fus.

.....

Dorm-te, nina rosseta
goig de la mare,
dorm-te, fes dormideta
que vindrà un frare.

Ninc, nanc, ninc, nanc,
les campanes del barranc!

D'un convent de Figueroles
s'ha enfugit un motiló;
ara repica batzoles
pels carrers de Castelló.

No tingues por, regina
de la mareta,
dorm-te, perleta fina,
dorm, fes soneta.

Ninc, nanc, ninc, nanc!
Dorm-te, nina rosseta
goig de la mare,
dorm-te, fes dormideta,
vetlla ton pare.

Les campanes del barranc,
ninc, nanc...!

2

Pastorets, veniu,
voreu un estel
que dorm al caliu
de l'ama del cel.
La nit tremolava
gelada de fred.
Damunt de la palla
jau nuu Jesuset.

Bonic angelet,
pels camins del cel
li porta al xiquet
llesquetes amb mel.
Veniu tots, veniu
i qui ha nat voreu.
Mirant-se'l, s'enriu
la Marededéu.
Es ros com l'albada,
tan blanc com la neu,
més dolç que la veu
que té l'estimada.
Sa mare filava,
el fillet dormia,
son pare vetllava
i la neu caïa.
Veniu tots, veniu,
vorem el xiquet
que, dormint, somriu
gelant-se de fred.

3

Vingau tots plegats
i anem a Betlem,
que el xiquet ja és nat.
Vingau i el vorem!

Damunt d'un muntó de palla,
quasi geladet de fred,
més ros que la rossa albada,
està dormint Jesuset.
La blanca llana d'ovella
sa mare estava filant,
son pare fa l'escudella
i el xiquet, quietet, somniant.

Vingau tots plegats
i anem a Betlem,
que el xiquet ja és nat.
Vingau i el vorem!

La mareta li fa un bres.
que serà una meravella.
Son pare li dóna un bes
i li diu a cau d'orella:
Si el bres te'l fa la mareta
per tal que no passes fred,
jo et faré la bressolera
per a engronsar-te, filllet.

Vingau tots plegats
i anem a Betlem,
que el xiquet ja és nat.
Vingau i el vorem!

La Marededéu brodava
i el xiquet mamar volia,
i son pare l'engronsava,
i fora, la neu, caïa.

Vingau, fem soroll,
vingau tot, vingau,
que és nit d'abastoll
la nit de la pau.

Al cor del nostre tros
una colla de xiquets
arranchellen herbaletas
que han collit a la marjal.

I les roses penollitas
drecades pels porollets,
esclaten i es fan mongetes
manjant-se-les els xiquets.

Vingau, fem soroll,
vingau tot, vingau,
que és nit d'abastoll
la nit de la pau.

Vingau, fem soroll,
vingau tot, vingau,
que és nit d'abastoll
la nit de la pau.

Vingau, fem soroll,
vingau tot, vingau,
que és nit d'abastoll
la nit de la pau.

Vingau, fem soroll,
vingau tot, vingau,
que és nit d'abastoll
la nit de la pau.

Vingau, fem soroll,
vingau tots, vingau,
que és nit d'abatoll
la nit de la pau.

Com corren les tarongeres
sense por al fred ni al vent.
No volen ser les darreres
en vore aquest Naixement.

Els estels piquen batzoles
i els angelets panderetes.
Un molt bordet que va a soles,
fa un repic de castanyetes.

Vingau, fem soroll.
vingau tots, vingau,
que és nit d'abatoll
la nit de la pau.

Al cor del nostre raval
una colla de xiquetes
arramellen nadaletes
que han collit a la marjal.

I les rosses panolletes
bressades pels perolets,
esclaten i es fan mongetes
menjant-se-les els xiquets.

Vingau, fem soroll,
vingau tots, vingau,
que és nit d'abatoll
la nit de la pau.

Uns repiquen castanyetes,
d'altres dolçaina i tabal,
tremolen les panderetes
i el vi raja del barral.

I per totes les contrades
de la nostra llar pairal,
refloreixen — albardades —,
les figueres de Nadal.

Vingau, fem soroll,
vingau tots, vingau,
que és nit d'abatoll
la nit de la pau.

A voreta de la llar
 la Marededéu cantava.
 Mentre, el xiquet, somniava
 recerat pel dolç bressar.

Ros de panolla,
 rovellet d'ou,
 pètal d'on brolla
 gota de rou...!

A voreta de la llar,
 Josep, somrient, vetllava
 l'afany d'atzur que filava
 la randa d'un somniar.

Blanca poncella,
 lleu gessamí,
 rosa novella
 del meu jardí...!

A voreta de la llar
 la Marededéu brodava
 una cançoneta blava
 com el cel del Senillar.

Vela llatina,
 quiet somniar,
 vol de gavina
 pel ribamar...!

A voreta de la llar,
 un xiquet, una mareta,
 i la nostra nadaleta
 fent pregó d'un alborar.

En freda nit de Nadal,
el fillet d'una mareta
s'aferra a una mamelleta
que li ofereix sem pitral.

La llar no donava llum
ni caliu. No tenen llenya
ni flassada d'estamenya.
Només, de la palla, el fum.

D'aquella llima pansida
el fillet no mama més.
Serà eixa nit beneïda
per als que no tenen res?

Pels cimalls el vent udola,
 la neu es gela als cinglers,
 l'oli brunz a la cassola
 i el foc flameja als foguers.

Mentre el baf d'un ase guit
 al fill de Déu calentava,
 un bouet també escalfava
 al xiquet que jau dormit.
 A recer de freda nit
 i amb molt de comboi, Maria,
 li feia una llepolia
 al seu home que, esglaiat,
 molts cigarrets s'ha fumats
 esperant a qui venia.

La llum d'argentat estel
 fa que la nit siga dia,
 omplenant-se d'harmonia
 els assagadors del cel.
 Dolces llesquetes amb mel
 fan, de pressa, els angelets;
 pastores i pastorets
 amaneixen margallons,
 arboços, nous i torrons,
 panolles i pastissets.

Pels cimalls el vent udola,
 la neu es gela als cinglers,
 l'oli brunz a la cassola
 i el foc flameja als foguers.

En la nadalenca nit,
mentre el seu xiquet dormia,
comboiava al seu marit
amb molta joia, Maria.

8

A la coveta
d'un llogaret,
una mareta
mira un xiquet.

En la nit santa,
vora la llar,
la mare canta
fent el sopar.

A la voreta
de la cançó,
fa dormideta
ros infantó.

A l'altra vora
mufa un bouet,
Jesús no plora,
jau dormidet.

I la bafada
d'un ase guit,
és la bressada
del nin dormit.

A la nit santa,
— nit de Nadal —,
tothom li canta
vora un portal.

9

Fent-hi la cura del seu ramat,
cantava el pare del nin nonat:
Perquè dorga el seu fillet
i mai no tinga plorera,
vull fer-li el bres d'un pinet
del Barranc de la Teixera.

De teix hi serà el coixí,
d'espígol la coixinera,
màrfega de romaní
i els llençolets, de falguera.

La pastoreta té el gran comboi
fent la bressada del nin, ninoi:
Perquè estiga calentet
quan el nin dorga sa albada,
de llana d'un anyellet
jo li faré la flassada.

Cardada a l'Esquilador,
la filaré a Vistabella.
La teixirà un teixidor
de colorins, a Morella.

Mentre el poeta baixa el barranc,
teix la bressada del vell ninc, nanc.
Paternal canta al ros infantó
nat a l'ombria de la il·lusió.

Nin, ninet, ninoi, ninó...!
 Dorm-te, fill meu, fes soneta,
 diu la mare a l'infantó.
 On tindràs millor guardó
 que al pitral de la mareta?

Nin, ninet, ninoi, ninó...!
 Com ton pare és pastoret,
 jo vull ser la pastoreta.
 Qui serà el ros anyellet
 del ramat de la mareta?

Nin, ninet, ninoi, ninó...!
 Si el teu pare te fa el bres
 perquè faces dormideta,
 voràs què bonic l'adreç
 que ha encomanat la mareta.

Nin, ninet, ninoi, ninó...!
 Els llençols seran de fil,
 d'estamenya la manteta,
 el fus l'oratgell d'abril.
 Qui brodarà? La mareta...!

Nin, ninet, ninoi, ninó...!
 I perquè tinga un joguet
 el seu fillet, la mareta
 li farà un voladoret
 enflocant-li una canyeta.

Nin, ninet, ninoi, ninó...!

Sota l'empar de la nit,
vora la llar masovera,
l'adolescent bressolera
comboiava un dolç neguit.

A la meua ombria
cap nin no ha niat.
Jo vull ser aimia;
on serà l'amat?

Sota l'empar de la nit
la cambra de blaus s'omplena,
l'amor maternal alena
de sublims delers reblit.

A la meua ombria
cap nin no ha niat.
Si jo sóc l'aimia,
qui serà l'amat?

Sota l'empar de la nit,
mentre la verge somnia,
un raig de lluna teixia
la flassada del bres buit.

A la meua ombria
cap nin no ha niat.
Doncs, seré l'aimia
del ninó nonat!

Si segueixes sent tan puça
no seré ta bressolera.
No sigues, fill meu, tan quera,
que cridaré al moro Musa.

El fillet de la mare
no té soneta.
Dorm-te que vindrà un frare
molt manegueta.

El xiquet que era un corcó
no vol afermar-se al pit.
I somriu xuclant-se el dit:
Que bordet és l'infantó!

El fillet de la mare
no té soneta.
Dorm-te que eixirà un frare
d'eixa caixeta.

La mare l'endinsa al bres
que al xiquet li ha fet son pare.
No, fill meu, no vindrà el frare,
amanyagant-lo amb un bes.

El fillet de la mare
ja s'ha dormit.
Ha tingut por al frare
o està pansit?

A collir codonys,
a rodolons,
per la punta dels dits,
codonys collits...!

Al sequiol, margevorer,
d'herbatge voraviat,
fita l'horta el codonyer
per donar-nos codonyat.

Anem a collir codonys
per a l'infantó que és nat.
Portem-li quatre sarions
que el xiquet vol codonyat.

A collir codonys,
a rodolons,
per la punta dels dits,
codonys collits...!

La cassola està al foguer
i el codony ben ensucrat.
El pare, manifasser,
omple plats de codonyat.

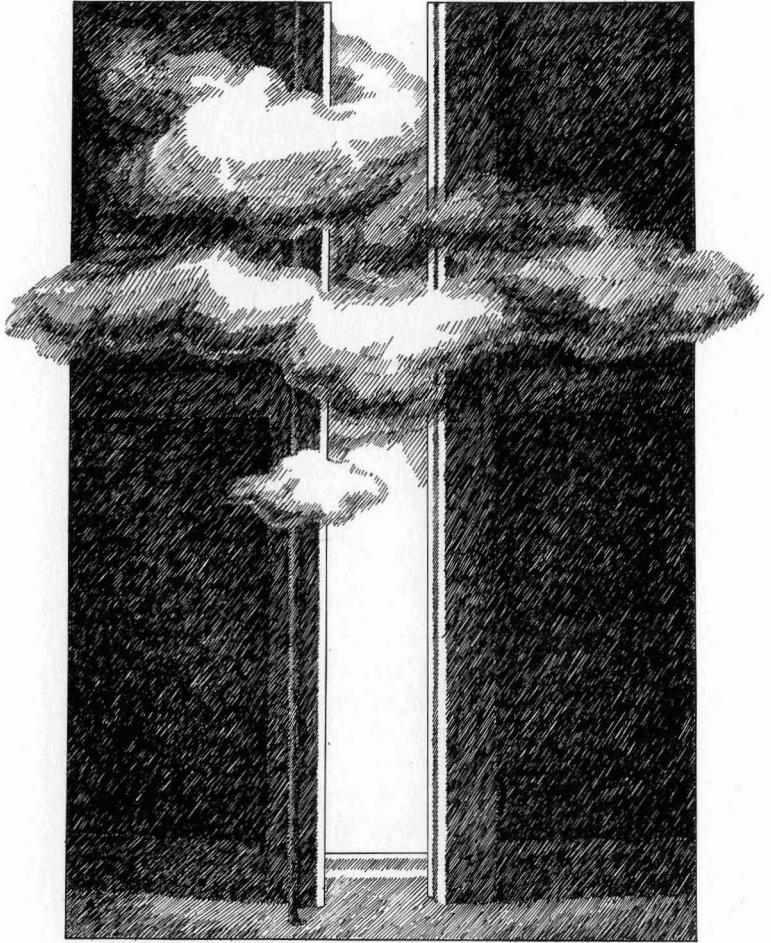
Jesuset ja s'ha dormit
després de llepar-ne un plat
que un angelet s'ha engolit.
Que bo estava el codonyat!

A collir codonys,
a rodolons,
per la punta dels dits,
codonys collits...!

VII.—VULL ASSOLIR

1969-1970

Ja no veu la fada ser guany en cada dia,
de guany el pau, joguina de l'infant;
el sol, el cel i el mar, ja del tragdia;
la dalia de la Moss, l'ombra malvada.

Ja no veu la fada ser guany en cada dia,
de guany el pau, joguina de l'infant;
el sol, el cel i el mar, ja del tragdia;
la dalia de la Moss, l'ombra malvada.

*«Sols el camí que va de dins a fora,
porta la pau i quietud al temple.»*

BERNAT ARTOLA TOMÀS

Ja no veu la fada ser guany en cada dia,
de guany el pau, joguina de l'infant;
el sol, el cel i el mar, ja del tragdia;
la dalia de la Moss, l'ombra malvada.

Ja no veu la fada ser guany en cada dia,
de guany el pau, joguina de l'infant;
el sol, el cel i el mar, ja del tragdia;
la dalia de la Moss, l'ombra malvada.

29-Maig-1964

1

Jo he vist la fam ser guany de cada dia;
la por i el plor, joguines de l'infant;
el sol, rodó i daurat, pa del migdia;
la dalla de la Mort, lluna minvant.

Jo he vist florir tothora la rosella
al calcinat rocam del clapissar.
I el calze de la virginal poncella,
rebre un rou verinós, i mustigar.

Ja n'ha vist prou. El bram de la tempesta
rebutja l'esperit que, fugisser,
vol soplujar sa mítica conquesta
sota l'ombrall d'un refflorit roser.

I ací sóc nu rebent de l'estelada,
— dosser esperitat que lluu la nit —,
un bany d'argent fins la novella albada
que faça clar un món enterbolit.

29-Maig-1969

2

Versos nonats, al si del cor, guarneixen
la serenor de la tenebra pia,
com els estels que abans de vindre el dia
ploren argent per la molsor que es deixen.

Ritmes dormits llur alborar gaudeixen
bressolejant, molsuts, l'ànima mia,
que també dorm i amb bategars somnia
versos silents que de sa son sorgeixen.

Sentimental esguard de la plaüra
que, sota el cel serè, lluu l'estelada
rimant son líric vers sense cadències.

El seny ben lluny de l'esperit que sura
cercant, ençà i enllà, mítica albada
per retrobar les eternals essències.

3-Juny-1969

3

Ja sóc endintre meu gaudint l'ombria
del llavimut ombrall que es fa el poeta,
creuant l'obert espai, on l'oroneta
viu sa renovellada poesia.

No vull anar per on la voravia
limita el caminàs de via estreta.
Vull assolir — deler de palometa —,
policromada llum, la lliure via.

Podré renovellar l'amor darrera
vora la freda llar de ma tardor,
sota el ploraner cor que em fa la pluja?

No ho sé. Potser mon cor, ara, sopluja
l'encisadora son de la foguera
que dorm bressolejada per l'enyor.

23-Septembre-1969

4

M'he retrobat a mi mateix alhora
que un matiner estel fita el capvespre.
Vull assolir la intimitat del vespre,
i conhortar ma solitud que plora.

Vull combregar amb el sospir de l'ora
quan naix la fosca i mor la llum del dia,
per arribar ben alt, on és ma aimia,
i jaure els dos, enamorats, tothora.

Tenir un núvol blanc de capçalera
sense el deler d'allò que és feble i passa,
per deslligar el nus de ma lligassa,
per a gaudir l'eterna primavera.

27-Setembre-1969

Vull retrobar allò que el seny rebutja
però que el cor, esmaperdut, delera.
Vull assolir el blau d'una quimera
sota l'ombrall de l'emotiva pluja.

Jo vull cantar i faig la ploranera
cançò d'amor que a la donzella enutja.
Jo vull plorar, i m'ix la cançonera
veu de l'enyor que l'esperit sopluja.

Vull atansar, de nit, la llum del dia;
vull lluitar per ma pau, vivint ma guerra.
Jo ja no sé que vull ni el que voldria,
quan la boirina és bres de ma desferra.

29-Setembre-1969

S'enlairava l'alosa a trenc d'alba
per gaudir la plaüra del blau
domassat d'esperances.
Saltironen ocells a les branques
comboiant la novella diada
que s'encén d'oriflames.
Per a mi, l'hora baixa;
quan el sol, gomfaró de les ombres,
va deixant-se una estela de roses
mortallant el capvespre,
trobaré la gaubança.
I després, cavalcada del foll,
— solitud d'harmonies —,
pel camí catifat d'estelades.

25-Juny-1970

Lentament davallava el capvespre
esmunyint-se pel cau on s'amaga.
Despertaven estels jovenívols
i la lluna, rodona i vermella,
sense límits estrets que l'ha aturen,
d'un clivell de la mar s'allunyava
trespolant l'argentada planura.
L'oratgell, enflairat d'englantines,
jau dormit a l'aspriva muntanya
per fruir sa sonada d'espígols.
Presoner de ses líriques dèries,
l'ha enxarxat la sublim fontanella
d'on brollaven a doll, cridadissos,
els silencis, catifa dels somnis.

27-Juny-1970.

Qui pogués beure rou al ver calze
de la rossa poncella dormida
pel silent bressoleig...!
Més voldria, ben nu de despulles,
enlairar-me amb l'ajut de l'oratge
a la clara regió harmonitzada
pel cluqueig dels estels que gaudeixen
la plaüra del son que jo enyore...!
Maleïda la carn que esclavitza
l'esperit afanyós de celísties.
Trobarà el meu desig l'harmonia
deslligat de sa ferma lligassa?
Presoner d'un malson sóc a l'ombra
del meu tot sedegós d'enlairar-se...!

30-Juny-1970

9

Atansar la plaüra de la veu inefable,
l'eco mut del silenci, la sublim serenor.
Combregar amb el càntic d'un moment perdurable
allunyat de la lluita que comporta dolor.

Jaure a l'ombra d'un himne musicat d'estelades
—ressonàncies eternes d'un segon sense fi—,
on el cant que no canta, sorregat d'argentades
siderals melodies, dorm al fons del seu si.

On serà l'inefable, en la veu que no parla
perquè no té paraules per a dir el que sent?
Llavimut la gaudia — més no puc musicar-la —,
en el cant del silenci, si més fort, més silent!

15-October-1970

Sota el plaent esguard de l'estelada,
 quan l'oratgell somriu,
 quan el silenci, corprés per la tonada
 del ventijol joliu
 ho omplena tot de rítmica harmonia,
 quan l'esperit somniador sostova,
 — mític ullal d'on brolla saba nova —,
 la serenor de la tenebra pia,
 quan als tarongerals blanques poncelles
 guaïten la quieta mar que remoreja
 jovençanes cançons, lleus tonadelles,
 mentre a la flor de nafa bressoleja,
 mon cor, corruquejat per les cadències
 d'una marcerà nit,
 vola cercant les eternals essències
 ben lliure de neguit.

Dolça és la pau que ens ofereix natura
 quan l'humà foll somniador batega
 dèries i afanys, quan la matèria sura,
 — si un sap nadar —, a l'aiguamoll que ofega.
 Atansa el més amunt. Tallant celatge
 com creua el firmament la juvenesa
 d'enamorat estel. Despert, l'oratge,
 sospira acaronat d'una tendresa
 del romaní novell. Flors de baladre,
 — blancs i vermells nonats —, il·luminades
 pel solc d'argent que ha obert sideri aladre,
 dormen sa son, silents, embadocades.
 I a la llatina mar, bruna sirena,
 acavallada al llom d'un ferm galfí,
 s'enflaira d'argentada lluna plena
 lluint l'estela, guany del bergantí.

Plaïra i serenor, muda gatzara
de fat indefinit
enamorat d'estàtica atzavara
reblida d'infinít.

Si entens allò que diuen les sidèries
planures on festegen els estels,
si et comboies un bres guarnit de dèries,
no gaudiràs un cel, milers de cels.
Llavors podràs volar l'ampla drecera
que porta on viu l'eterna poesia,
del foll somniador fidel aimia,
de còsmiques contrades, primavera.
Llavors només, sense carnals cadenes,
joiós, alliberat,
podràs fruit les nits sempre serenes
del somni desvetllat.

30-Juny-1970

VIII.—TENEbres

Març-Juny 1970

30/10/24
24

Al si de Déu, ho res? Caudem la Jove
la immensa setona. Tot se moue
i alhora certada, i la plastra
de l'era devint de fustibla,

— però accural de còntiques segades —
ho còntique de de còntique, còntique
l'esperança d'esperança
I l'era i l'era,

*«I qui viurà si ens manca l'esperança
d'un altre temps més just i sense mal?»*

U'esperança emiglar en BERNAT ARTOLA TOMÀS

I l'era còntique, còntique l'esperança
d'era còntique de de còntique,
Focant verma. De l'era de l'era,
de l'esperança de l'esperança, còntique
d'esperança d'esperança, l'era l'esperança
de l'era còntique que l'era de l'era.
Al si de Déu, ho res? Caudem la Jove...

e-May-1970

1

Al si de Déu, no res? Gaudeix la fosca
sa immensa serenor. Tot és nonat
i alhora cridadís. I la plaüra
de l'eco llavimut de l'inefable,
—ressò ancestral de còsmiques sonades—,
ho omplena tot de rítmica cadència.
L'essència s'aglutina: Som a l'alfa.
I l'ordre universal surt aleshores.
Combreguen energètics equilibris
i l'àtom primicer encén l'espurna
d'on naix l'afinitat de la metèria.
Fecund vermell. Del foc brollarà l'aigua;
de l'amanyac de l'aigua, terra argila;
d'argila i d'esperit, fins l'harmonia
de l'ai esgarrifós que l'home clama.
Al si de Déu, ho és tot? Canta el silenci...

6-Març-1970

2

Negra és la nit, la terra vessa sang,
udolen llops i ens manca l'esperança.
Quin fat rebordonit ens assageta?
Heu vist la pell d'ovella immaculada
d'aquells que diuen ser fills de la mare
de l'home creuclavat per ells? Mentida!
Potser Déu humanat? Només voldria
tindre la fe d'aquells que mai no dubten
i moren més tranquils que encara viuen.
Ai Crist mort a la creu entre tants lladres:
Tu saps que són milers els qui et combreguen,
negant el sacre pa, carn i sang teua,
bevent la dels germans com sangoneres.
La nit s'allarga, la terra vessa sang...
I Déu fou humanat? Només voldria
tindre la fe d'aquells que mai no dubten.

7-Març-1970

Dins d'un engraellat de fil de ferro,
de l'home presoner, s'afanya l'home.
Atlant, què fas? Espolsa't eixa gepa,
lliberta de pes mort la teua esquena,
sorolla i trenca el ferro que t'ofega.
Tot és rovell. I cerca via lliure.
I, sota el sol, gaudeix la vida nova.
Al món, reblit de morts que encara viuen,
sonen càntics de vius que mai no moren.
L'esfèric estantís caurà pel cingle,
rodolarà al fossar que els astres tenen?
Si jo fóra el gegant, així ho faria.

8-Març-1970

4

Eixutes mans febrores mai no atansen
aquell no-res que enmig hi bellugueja.
Feixugues són les mans? No mai, lleugeres.
Volen nodrir-se del que hui no tenen,
tindre d'allò que manca cada dia,
volen copsar l'amor que ens agermane,
deler, afany de llum, perquè la fosca
no és bres de l'esperit. Mans sense sexe,
tremoladisses mans: Millor seria
brunyir la corba llengua de la dalla?
El corb sempre és minvant. Mireu la lluna
fent-nos pregó de rònega mortalla.
Si no és la fosca, com pot haver-hi llum?
Com primavera si abans no ha estat l'hivern?
De l'estantís sorgeix la vida nova,
la mort sempre serà font de la vida.
Però, i aqueixes mans que mai no atansen
allò que ara no hi és i a l'home obliga?

9-Març-1970

Formes fantasmagòriques. Són hòmens?
Eloqüents miralls de la follia,
esmaperduts, llurs ulls miren, no veuen.
Han vist ja tantes pors que a sa retina
cristal.litzen colors que no s'obliden.
Llangor de freda nit, t'has fet eterna?
On és l'estel d'argent nunci d'albada?
Jo guaite l'horitzó de cada dia
sense albirar la fi de la mortalla.
Només he entrelluscat una lluern
vora els fossars que lluu el gran cementeri.
Si d'àtom primicer nasqué la vida,
potser serà aquell cuc jaç de l'espurna
que encenga l'encenall, la humana xara?
Formes fantasmagòriques cegades,
desencaixats miralls de la follia:
Torneu al fosc taüt — potser s'ho valga —,
per a fruir l'esclat del resurrèxit.

10-Març-1970

I l'home creuclavat — un d'entre d'altres —,
prega pels assassins perdó, i mesura
la qualitat d'aquells que a la creu moren?
Al temple són els judes i levites
fent-se el repartiment: La sang de l'home!
El «consumatum est» sona tothora
i no s'han esgallat els vels fins d'ara.
Demà sortirà el sol com cada dia
i cantaran cent galls moltes vegades.
I Tu, Déu meu, què fas entre les verges?

10-Març-1970

La falç només fa sang, brollarà l'aigua
de l'entramena esquerpa de la roca
si abans no ha estat la pluja fent-la blana?
Mai no de la granítica muntanya
nata és la font. L'argila no crivella.
El quars és dur. Només si es fa areneta
bressolarà sonades cirstal.lines.
Com naix la serenor de la tempesta,
de l'home malferit brollarà l'aigua.
Potser que sols l'acer faça el miracle.
Ja ho va assolir el cop de la llançada
que a un home bo li enlairassà Longí.

11-Març-1970

8

Home: D'on véns, on vas, cap on t'adreces?
Ta incògnita llu el signe de la corba.
I tens, amunt i avall, tantes dreces,
que fan el viarany més laberíntic.
Ençà i enllà ferum, codols i xarxes,
faran ton caminàs més dur encara.
Per què ja no has trencat allò que et lliga
i cerques la raó de l'intel.lecte?
Potser que l'Adam fóra hermafrodita?
Mai no he cregut en l'espontani gene.
Del si i al si de Déu, ell no té límit.
Si al seu si és tot, també hi serà l'hidrogen.

12-Març-1970

El torb, gola de llop, ganyola i cerca,
— ai tràngol maleit, negra rufada —,
la vida que s'esmuny per les travesses.
Bellugadis festeig de la carassa
que ens fa sa engolidora riallada,
perquè nodreix sa fam de calaveres.
Al fons del torb, plaüra. Del silenci
germinarà l'amor altra vegada.
La mort maridarà amb la mare terra
per l'obra de prolifíques bactèries.
També al seu si la vida s'eternitza.
Segueix, tot just, el cicle del nitrogen.

13-Març-1970

Malaurat averany. Els corbs ja grallen.
 Un aleteig molsut. Negra nissaga.
 Guaitau els clapissars. La calcinada
 planura de l'ermàs de l'erm paisatge,
 s'ha fet bres del no-res. Més erms? Paüra.
 Abans, sangfreds falcons — càlides ales
 missatgeres de pau —, han semblat ferro.
 Ben cert que assoliran ferma collita.
 Qui els haurà dit que l'erm també gemina?
 Esgarrifats, els llops, cua entre cames,
 cerquen la veu silent, clam de la balma.
 I el feble caragol, dins de sa closca,
 en vore el torb de la rufada, prega.
 Fins l'aigua dels aljubs s'ha fet pudenta.
 Qui tinga set, només fel i vinagre.
 Sóc sedegós. Beuré la verinosa
 malastrugança de les colomes blanques?
 Tinc set, samaritana, dóna'm aigua,
 mesura'm la que naix al pou del poble.
 Guaitau els clapissars més erms. Paüra.

14-Març-1970

Ai del vençut. Aquell qui tasta el victor
 mai no sabrà quin gust té la maragda,
 maragda de la fel malcoradora
 que per ésser vençuda és més amarga.
 Si tens fam, res. Si et queixes, samugada.
 Fas un no-res i el ferro t'acaronà.
 I, si més no, un Ponç Pilat novell
 es fregarà les mans: Són els qui manen.
 Germà, mai t'han unflat de bocinades?
 Sacrifici perenne en el calvari
 que s'ha modernitzat, com li pertoca.
 Ai del vençut. Aquell qui guanya sempre,
 té el do de la raó, mai no s'enganya.
 I tots som fills de Déu? No ho sé. Jo dubte.

14-Març-1970

Al cel de freda nit lluu l'estelada
 milers de tèrbols ulls. Fàl·lica forma,
 — sangfusa fita —, comboia el naixement.
 Té l'argelaga, bressol del nin albat,
 esferidor punxam. Mufa el bicorne.
 I un ase guit se'l mira i no se'l toca.
 Guaiten tots dos el ros nat a les punxes.
 Potser vindran, qui ho sap, d'altres Herodes?
 Després del bon succés la llar aguarda.
 S'han abillat d'insectes els cofreres?
 Llagosts i prebendades panderoles,
 fins el greixut que l'unicorn galleja
 i l'hemipter pudent. Tots són conlloga.
 El pregadéu, més erudit i docte,
 eco feixuc de veu molt engolada,
 germans — els diu —, la pau siga amb vosaltres:
 Som festejant el naixement de l'home
 que ha nat al món — ben cert —, per al bé nostre.
 I signa fent la creu. El bram comença.
 Llavors, com llops, però curant les formes,
 farten d'allò que llurs servents serveixen.
 I tot s'ho foten? No. Del molt que resta,
 — malcorador oblit —, mai no res donen.
 Germans, preguem. La pau siga amb nosaltres.

16-Març-1970

Malafanyant sa lluita l'home marxa,
cerca l'atzur que l'esperit somnia.
Esdevindran renovellades ores,
s'allunyarà el corball de la rufaga,
podrà gaudir la serenor d'un somni
sota el plaent esguard de l'estelada?
Retrobarà l'encís de l'oroneta
fent embolics, gaudint la via lliure
sobre els rosers del roserar que esclata
pels fermes batecs d'encisadores sables?
I somniar, com la pitera nostra,
mentre el quiet vol de la gavina blanca
frueix el cant de la joiosa onada?
Musicarà l'oreig de la blavosa
serenitat de la planura immensa?
Beurà el fred rou al calze d'una rosa
per apagar ses líriques follies
i acaronat de l'ora harmonitzada
jaurà la pau que fruite l'inefable?
Oblida això, germà. N'és d'hora encara.

17-Març-1970

Dos ulls desencaixats i un pam de llengua
ha estat el guany del judes. Els denaris
tornaren a les mans blanques i pulcres
dels mercaders del temple. Quina pena
no esdevinguen més llaços de samuga.
Al món encara hi ha moltes figueres.
Saps el què has fet, germà? Has venut l'home,
aquell que era, com tu, del mateix poble.
Almenys has ennoblit la humil figuera.
La sang fa sang, ja ho sé, però els levites
segueixen sent els amos dels denaris
fent nusos més gruixuts perquè prim filen.
Rabí, tu pots jutjar: Serà més judes
el foll que s'ha penjat o aquells denaris
que isqueren de les mans blanques i pulcres
dels mercaders del temple? I el món roda.

18-Març-1970

Jo també sóc, senyor, d'aqueixa colla
que quotidianament et creuclaven,
un pobre cuc només dins del teu ordre,
un feble caragol cercant sa closca.
Diuen que ets fill de Déu, l'home més home,
i que la teua sang tot ho neteja.
Es veritat? No ho sé, perdona el dubte.
En vore ta passió i el teu calvari
i aquell afany de germanor fraterna,
podràs no ser diví, però què importa.
I dic ben fort per tots els qui m'escolten:
Si Crist no va ésser Déu, meresqué ser-ho.

19-Març-1970

19-Març-1970

Llorers i més llorers. I l'olivera,
— plaenta solitud —, resta oblidada
enmig de l'erm bancal. Sa verda fulla
rep l'esquitxosa sang que vesa l'home.
Adhuc la lluna plena s'esgarrija
en vore el groguissó rostre que sua,
— malastruc de la mort, fredor pregona —,
la malaurada fi que s'aveïna.
Tot és silent. A l'erm canta el cuquello.
Un malcarat mussol fa revolada.
El malmetedor fat que desestima
el que és més estimat, esglaià l'ombra.
El gall ja cantarà cent cops alhora
que s'esbargeix la nit, do de l'albada.
I a recer de la mort dormen els hòmens,
— sonada de la por —, sa por immensa.
I diuen ser amics? Buida paraula.
Si ferm és l'esperit, la carn és feble.

20-Març-1970

Lletraferits corcons que tot ho saben,
— creuen saber-ho tot —, diuen: Que morga.
Nosaltres som la llei. I l'home clama.
El poble humil, com el que vol és festa
per a oblidar sa fam, al crit de vítol,
festejant, plany l'escarnidor judici.
I l'innocent que ha predicat fraterna
lliberació del presoner, no gosa,
— i per a què —, dir res: Sofreix i pena.
Després tots ho sabem, capell de punxes
i un purpurí manteu; de ceptre, canya.
El títol enlairat ens mostra l'inri,
per a burlar-se més d'aquell bon home.
D'ahora ençà gaudim l'ombrosa txeca
i la congregació del Sant Ofici.
Potser, per ço, la creu siga llur símbol.

21-Març-1970

Dóna'm un tros de pa de ta fogassa
perquè tinc molta fam. Ma carn és prima.
I tinc tres fills petits. La malaltia
nodreix, fa temps, la llar de casa meua.
No tens treball, germà? Només així,
— càstig del Pare Etern —, pot assolir-se
el que hui ens manca a molts per a malviure.
Tots hem de treballar, la vida és dura.
O, pren dos pessetons, guaita en què els gastes,
si abans no t'ha ventat la porta als nassos.
Llegeixes els diaris? Lletra morta
pregona viva fam: La mort és viva.
I els hòmens no fan cas. I l'home clama.
Clamar en un desert? Tant s'ho valdria.
Ombres apocalíptiques cavalquen.
Ha esdevingut el signe de l'omega?

22-Març-1970

També Jesús és presoner de l'ombra.
Vol fer d'altres vegades el miracle,
la multiplicació del pa i dels peixos,
i el tanquen ben tancat dins d'un armari.

L'oriflambat esguard de l'eucarístic
cos del Senyor, comporta presó certa.

Per què tancat? No pot gaudir el gaudi
del lliure ocell sota l'ombrós brancatge?

Si vola l'au per l'ampla via lliure,
a Tu que ets vera llum, la fosca ofega?

Pobre Jesús. Si al món de hui vingueres
a predicar renovellada vida,

no gosaries dir dues paraules:

El plom seria el sou del teu bell somni!

23-Març-1970

Narcís es mira al toll i s'enamora.
N'és de trempat. Ses formes són perfectes.
I, llangorós, es copsa, magrejant-se,
sa enlairassada fita d'onanista,
penyoradís afany de sabes noves.
Mentre, el tèrbol Ganimeds, des de l'ombra
de l'estantís caixer nial del tòtil,
mirant-lo amb ulls roents plens de desfetes,
delera, brut, la mà amanyagadora
d'adolescent que tasta la immatura
brollada de l'amor, aubelló fàl.lic.
Cura't, novell Narcís, l'aigua no canta
pels minvats rierols cristal.lins sons,
la xara s'ha humanat fent-se més erma.

25-Març-1970

Si l'ordre és la raó de l'intel·lecte
 pel que l'home coneix l'harmonitzada
 mà de l'ordenador, també el desori
 que fruita — fruit del temps —, fermes collites,
 comportarà a l'humà folla tragèdia.
 Sabem el que volem, moltes vegades?
 Som o no som? I, tanmateix, el dubte
 del Hamlet principesc viu i perdura,
 i fa que el nostre món siga més tràgic.
 I com l'infant en nit de pleniluni,
 en vore al toll la lluna reflectida
 atansa ambdues mans per agafar-la,
 nosaltres — guany dels folls —, l'hem assolida.
 Deixem-la ser l'amada del poeta;
 que siga, almenys, del foll la blanca aimia.
 I per a què voldrem la morta lluna?
 Potser ens manca lloc per a més fosses?
 I alhora, ací, la fam, viva, badalla.

26-Març-1970

Ressò de ferradures, cavalcada
 dels quatre cavallers que precedeixen
 l'enterrament joiós de la coloma
 que va gaudir la pau de l'olivera?
 De cavalcada, res. Motoritzades.
 Un «jeep» darrere l'altre. Llarg rosari
 d'encesa gasolina davanteja
 per enflocar les foies i talaies.
 Les sangonoses flames de fogueres
 s'enlairèn fins al cel. Negres boirines,
 — falcons, gralles i corbs —, el sol mortallen.
 Al capdavant, guarnida de medalles,
 — sublimació dels actes d'heroisme —,
 la Guerra, somrient, amb metralleta.
 Al seu costat, la Mort. Hi va abillada,
 alhora que seriosa, de levita.
 La Fam porta el pa blanc per repartir-lo.
 I la Pesta el restant, només caldria.
 I en lloc encimbellat l'oriffamada
 imatge del Senyor per més escarni
 de l'home — fill de Déu? —, mort al calvari.
 S'ou l'eco remorós del Pare Nostre
 i la benedicció que el prec comporta.
 Si així no fos, quins guanys s'assolirien?

28-Març-1970

Fredes viscositats de serps catifen
jaços on els malsons deleren somnis,
paradisos perduts entre boirines
malastrugues de dèries tardorenques.
Tarquims són les garlandes d'aigües verdes,
l'alé pudent pregó de sabes mortes,
confús barbotejar d'asprives llengües
el vent gelat que esgallará la vela.
Floreixen mustigades les poncelles
per la maledicció del fat que estima
que no hi ha res a fer en el món nostre?
S'acostarà la fi de la tragèdia?

15-Juny-1970

Com el conill que fugí del gos xarnego
 s'amaga al negre cau de la mustela,
 en aquest món, l'humà, per evadir-se,
 cau dins de l'enfilat que ell mateix fila.
 De l'aigua d'una mar tèbia i molsuda,
 sorgeix la sangonosa lluna plena.
 Colles de jovencells fumen la grifa
 per enlairar-se a un món que ací no tenen?
 On són aquelles mítiques sirenes
 que embriuxaven el seny del jove Ulisses?
 L. S. D., morfina i marihuana.
 Qui sembra gram mai no collirà espígol.

16-Juny-1970

Corrandes xerradisses de rates esventrades
 es xalen a les panxes per festejar combois
 d'aferradissos pòlips que xuclen bavalloses
 bocotes estantisses d'alès enverinats.
 Un gat cervical mossega, d'un jovencell, el sexe.
 La llengua d'un ofidi, cercant-hi fruits malmesos,
 s'enlaira deturant-se, eròtica i morbosa,
 per totes les contrades on troba amagatalls.
 Esbarts bellugadissos d'erugues inconcretes
 s'encauen endinsant-se pels nassos i melics.
 El rat-penat s'aferra a les pansides llimes
 del pit d'una desferra per vore si treu sang...

17-Juny-1970

Marineret d'ulls blaus, dis-m'ho, què atanses
 des del cimall on sempre estàs de guaita?
 Enterbolits, mos ulls no res albiren,
 s'han encegat de sal mirant la fosca.
 Marineret d'ulls blaus, dis-m'ho, què atanses?
 Patró, no res encara, tot és negre,
 la xarxa de la nit no em deixa vore.
 I estic gelat de fred. L'humit oratge,
 el tràngol de la mar i el vent que udola,
 fan ma nafrada carn tremoladissa.
 Jo vull baixar, tinc por, la nau es queixa,
 la fusta per ser vella és ja corcada,
 li manca un calafat que li guaresca
 ses clivellades taules malferides.
 Marineret, no mai, guaita i atansa,
 aferma't al brancatge amb una corda
 i vetlla, desvetllat, l'erma planura.
 Si al mariner li manca l'esperança
 mai no vorà la fi de la tempesta:
 Jesús n'està ben fart de fer miracles!
 Marineret d'ulls blaus, dis-m'ho, què atanses
 des del cimall on sempre estàs de guaita?

29-Juny-1970

Al si de Déu, ho és tot? Aquelles forces
que van harmonitzar els equilibris,
— voràgine primària de l'essència —,
d'on va nàixer, roent, el primer àtom,
de dins i cap a fora es manifesten.
I mentrimentre l'home malaveja
pel món estantissat on ha de viure,
s'allunyen les galàxiques contrades
per l'obra d'expansió de l'immens cosmos.
La Terra és clivellada. L'Atlant, sua.
Segur que assolirà el desig de l'home!
Llavors tot serà quiet altra vegada.
I brollarà la veu de l'inefable
al fons de l'infinit alfa-i-omega,
raó de l'univers. La fi s'atansa.
Al si de Déu, no res? Canta el silenci...

30-Juny-1970

IX.—FOSSAR DE NAUS

Maig-Juny, 1971

Tot se correu
i esborrau
lo, desaparegut,
Pel llavíu
jaç en lo mar
gaudeix ja pau,
— podria ésser
vora lo mar —,
ganyola el vent
El llavíu
entrecu
L'eterna au
docta el vaivel,
fins a'ntegul
penyquans
del bita meli,
no fa cançó,
A l'horitzó,
només l'arbuc
del malbaruc,
l'engalidor
mabuetidor
del berquet,
s'obre canut
pel vintany
d'un becú el plany
del desconcert,
gorg de la mort.
Sospit l'avenç
transmutanc,
roc a l'ombrell,
aça el branç
del vac llagat.

«Bullirà el mar com la cassola en forn.»

AUSIÀS MARCH

1

Tot és corcat
i estantissat.
Jo, esmaperdut.
Pel llavimut
jaç on la nau
gaudeix sa pau,
— pudós fossar
vora la mar —,
ganyola el vent.
El firmament
enterbolit.
L'eterna nit
dorm el vaixell.
Fins l'oratgell
penyoradís
del blau encís,
no fa cançó.
A l'horitzó,
només l'embuc
del malestruc.
L'engolidor
malmetedor
del bergantí,
s'obre camí
pel viarany
d'on brolla el plany
del desconhort,
goig de la mort.
Sotjant l'avenc
tramuntanenc,
sóc a l'ombrall,
sota el brancall
del sec llagut.

La vida, put. I
Al meu costat
l'escarabat
pastamerder
fa el seu quefer.
Sortós nonat
bressolejat
a l'ignot bres
del dolç no-res.

28-Maig-1971

2

El garbí
 mariner,
jovencell,
 fa camí
per la mar.
 Matiner,
vol volar,
 manyagar
l'estaló
 pregoner
del vaixell
 que ha finit
sa cançó.
 Malmenat,
perperit,
 ara jau
desvetllat
 en un frau.
El delit
 de la nau,
recercar
 un vial
per gaudir
 i fruit
llibertat.
 Cura't bé,
garbinell,
 ton deler
afanyós.
 Gairebé,
l'escumós
 trangoleig
de l'oneig

del mestral,
fila prim.

De tarquim.
d'un alguer
ha filat
l'enfilat
del mornell.

29-Maig-1971

Sostova el pi
l'alè marí.
A vora mar
s'ou l'alenar
del vent lleuger
que, falaguer,
rondinejant,
duu al navegant
cançons d'amor.
Lluu sa blavor
el llis palau.
Sota el cel blau,
cercant l'empar
del costellar
capitombat
i calcinat
del barquerol,
l'ona, amb afany,
broda un llençol
pel brut estany
esquilladís
de l'estantís.
Tot és molsut.
Ma solitud
rep el silent
sospir del vent.

31-Maig-1971

4

Malavingut,
xalesta el vent
malcorador.

Ferest glapit
tramuntanal.

Udola el torb.

No bullirà

l'olla al foguer.

I el cel és blau

per a tothom?

Només gaudeix

el bergantí

perquè ja és mort.

L'home, però,

jau desvetllat:

Encara viu!

2-Juny-1971

5

Xaloc.

Fes foc.

El jou

del bou

no juny.

S'esmuny

rabent

el vent.

I plou.

Commou

el bram

del clam

marer.

L'alguer,

pudent,

roent,

feixuc.

Embuc

d'un fat

gelat.

Pel frau,

la nau.

Es corb

el torb.

Un crit.

Neguit.

Després,

no res.

El verm
a l'erm
del mut
taüt.

I el vent,
fuent.

Res
més.

4-Juny-1971

Malaurat
 jovencell
que ara jaus
 soterrat.
Cavalcant
 el xaloc
per anar
 a pescar
un sorell
 maleit,
per menjar,
 ara dorms
la llangor
 de ta nit.
El llagut
 malanat,
retornat
 a l'alguer
per l'oneig
 escumós
de la mar,
 també jau
mortallat
 de corcons
i tarquim
 Mariner,
dorm en pau
 sota el blau
remoreig.
 Fins demà,
— si esdevé —,
 vetllaré
desvetllat

l'enrunat
sotanell
del vaixell
magolat,
i el teu son
primicer
d'ofegat.
Què puc fer,
mariner?

5-Juny-1971

7

Rebordonit
 i malvolent,
— sospir ardent
 d'infernai fat,
baixa el ponent
 pel bardissar
esgrogueït.
 Vent sedegós,
ben de matí
 se'n ve a la mar
cercant l'ombrós
 rondinejar
d'un tremolí.
 Resta al seu pas,
només l'ermàs
 del socarrat.
I l'espínàs
 del vell llagut
desarborat,
 s'encén brusent
vora l'alguer
 gomfaroner
del fred neguit
 d'un temps cremat.

7-Juny-1971

L'oreig
 es fa
 lleuger
 i humit.

Llebeig.

Festeig
 del vent
 plaent.

El jou
 junyit

al greix
 del coll

del bou.

Mornells.

Soroll
 del moll.

I peix
 a doll.

Cistells.

Potser
 demà

plourà.

Només,
 al meu

redós,

la greu

dissort
 del mort

alguer

pudós

i el plor

silent

d'aquell

vaixell
corbat,
tombat,
trencat,
corcat,
malmés.

Tinc por.

8-Juny-1971

9

Pel llis palau
sura un cel blau.
Sura el feixuc,
sura el corcat,
sura el tarquim,
i l'estalzim,
el llard i el llim,
el corb greixut
i l'esperver,
l'escarabat
pastamerder
i l'orc alguer
estantissat.
L'humil sorell,
— peix boquimoll —,
pres al mornell,
com el donzell
malafanyat
és llavimut
al fons del frau
per on la nau
cercava el moll.

9-Juny-1971

10

Per la mar
tremolins
del velam,
— gomfaró
del garbí —,
i el brular
del nacrat
caragol.
Sota el sol,
canta tot.
Canta el vent
i, plasant,
el lleu bot
mariner
solca el blau.
Però el torb
malfaent,
corbater,
famolenc,
motiló,
clapirà
sa cançó
i ens farà,
capdancer,
matusser
ball rodar.
Pel gelat
rodolí
d'un clivell

fosc i corb,
tots al si
d'un vaixell
cap al port
de la mort.

9-Juny-1971

11

Lluna minvant.

Bufa el llevant.

Ganyola el pi.

Brama el galfi.

Reblit de llim

i de tarquim,

embadocat,

boquibadat,

canta el renoc.

A poc a poc

s'abilla el cel

de cotó-en-pèl.

Al fons del frau,

resta la nau.

Sota el llagut

sóc navegant

d'un món perdut.

Lluna minvant.

Esmorteït,

vetlle ma nit.

10-Juny-1971

Nonat... ?

Finit... ?

Que fred el bes
rebut al bres

d'aquell no-res!

Bressolejat

no sé per qui,

dormia al si

del meu neguit

l'esquerpa fi.

I he despertat

esparverat

amb la fredor

de la suor

que lluu, nafrat,

el condemnat

a mort.

Dissort.

L'alguer

marer,

llarder,

pudent.

El mut

donzell,

fotut.

Silent

el vell

llagut.

Afany

punyent

del vent.

Ponent.

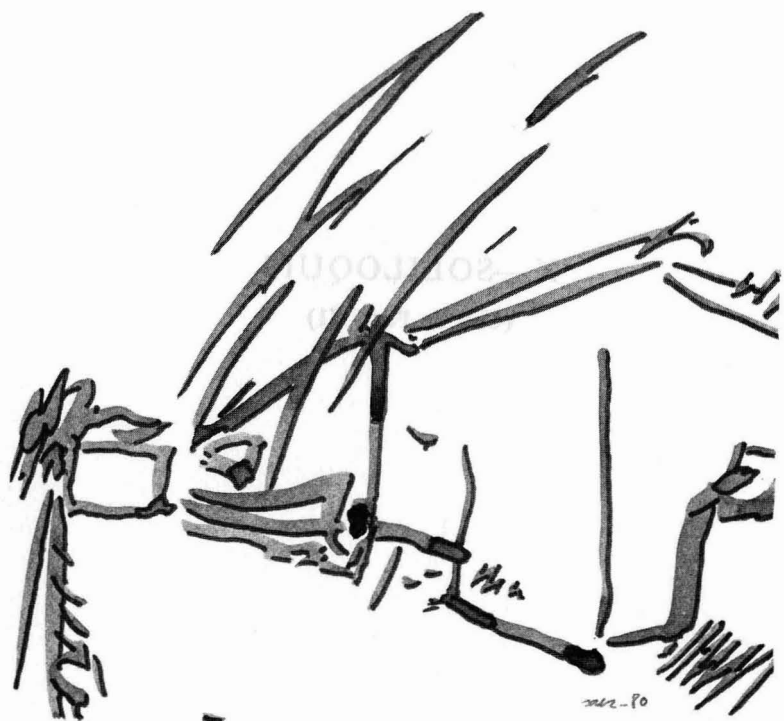
Tot cec

i sec,
malmés,
encés.
Plany
pel
frau
la
greu
veu
del
corb
torb.
Fa
fred.
Fams.
Clams.
Brams.
Fel.
Gel.
Set.
Verms.
Erms.
Pau?
No!
Mort!

11-Juny-1971

X.—SOLILOQUIS

(Cau de l'art, 71)

La triada patible del companyer va quedar en la triada
de les cordones per a esperar, de la distància mística, de la
luciferina que reconeix. Un misteriós silenci trobava del
el de la muntanya, i omplia l'espai d'insolència ancestral.
En unes de Colònia com brogares, i així en la història
i rítmica flaire de Nicolau Guillén.

*¡Oh soledad, eterna companyera,
llavor del somni que a ma vida plau!*

BERNAT ARTOLA TOMÀS

Mentrestant les cristallines aigües del barranc
perpetuament, una cosa llavors es veu al que
fantàsia i bonic, i omplia, i brulava de estels sacrats
miracles.

I tantí, allí, omplia per la poesia de les ones
sacrades, basant la poesia de al món dia.

21 juny-1974

1

La irisada plaüra del capvespre va quedar-se dormida a les cingleres per a esperar, en la darrera nit vernal, l'adulescent estiu que renaixia. Un misteriós efluvi brollava del si de la muntanya; s'omplia l'esperit d'essències ancestrals. Els versos de Colinas combregaren afanys amb la fraterna i rítmica lloruba de Nicolás Guillén.

Jovençana és la nit enquimerada en assolir bellesa, eterna flama que crema solituds il.luminant paisatges d'infinít on, ingràvid, l'home s'allibera...!

I es feren més vermelles les roselles, catifa dels bancals que amor gaudia.

Mentrintre les cristal.lines aigües del barranquis proper mormolaven amb ecos llavimuts un no sé què fantàstic i bonic, insomnes, brulaven els estels nacrades caragoles.

I nosaltres, allí, amanyagats per la poesia de les coses senzilles, donant la benvinguda al novell dia.

22-Juny-1971

2

A l'enlairat cimall de l'omeda veïna regalimava versos un poetàs noctàmbul. I a l'ombria del tremolí sonor — musical eclosió de l'immutable —, ultrasònics batecs d'estrelles blanques planyien llurs missatges. Les còsmiques contrades s'allunyaven cercolant el seu límit fitat per l'infinit. Llanguia l'estatisme. I l'argentada lluna s'esvaïa en batallar nuetes claredats l'estel pregó d'albada per a engalzar el hui amb l'endemà mateix.

Margarides desfullaran llur si-no i plorarà el barranc arpegis de baladre. Formes novelles ens mostraran, sensibles, llurs arcans. Potser l'art siga vell; la bellesa, no mai. Serà per sempre eterna i la posseirà només qui la mereix. S'ha fet ros el nocturn. I l'immutable tremolí, silent.

Jo torne a ser senzill, com ho és l'aigua, l'ocell i la brisanya...!

13-Juliol-1971

Vet ací l'hora baixa d'un més silent i quiet capvespre de tardor. Jauen, a les vessants, cansades ombres de pins somniadors. L'amable alè d'un jovenall oreig ha refrescat les roses que gaudien al meu celatge encés d'intimitat. L'om de vora camí, més sec encara. I l'ànima, desperta, desitjant la càndida manyaga de la primera estrella, quan l'eco del silenci es farà queixa i crit i melodia. Atansament d'indefinites afanys, absències plenes.

Al vell casal, a sobre el cingle guardó del rierol, argentat jou de lluna harmonitzada. La nit, rodona, cavalcant plànures siderals amb milers de sospirs difuminant-la. I a la fi, la queixa desagarrada de l'arcangèlic sord.

18-Juliol-1971

S'endinsa el dia i la boirina embruta l'esclat joiós de l'alborada rossa. Mort el pradell encés per l'escalfor d'estiu. Vora el barranc s'atura la calitja. Tot convida al repós. Que bé s'està sense pensar en res sota l'esguard de la figuera ombrosa, corruquejat per l'acerada abella que bronz arran regalimalls melosos...! Al coll veí la signatura esquerpa de l'atzavara guaita l'atzurat blau que a l'horitzó s'esplaia. Migdiada d'un llibre ensobegant un son. I una mirada fixa, vagabunda i alada, perdent-se en llunyania.

Renovellat i ardent estiu d'ara i de sempre. Jo sóc amb ell cercant aquell camí que mai no trobe...!

29-Juliol-1971

Impur i sedegós davalla a la planura l'ofegador ponent per malmenar les ores que viuen a la mar. Es inútil cercar l'humida ombria que ens ofereix el pàmpol i la font. Fins l'espígol, afanyós de volar al cel d'agost, ha mustigat ses jovençanes ales liles. S'esgrogueeix el coscollós punxam a l'erm de seca xara.

Potser l'esmaperduda cavalcada, abans de ser al pla, siga esbargida pel verm que al seu si alena. Alhora i malgrat tot, suporte la foguera que crema sense flames.

6-Agost-1971

La nit surava en plata i el mussol, amagat a la corcada fosca d'un centenari pi, no gosava volar. Només el grill serrava la solitud nocturna. S'esvaïa un estel darrere d'una estrella i un regalim aquós trencava el clar espill en vore perperit son curvilini raig. A les vessants veïnes gaudia la pinada sa verticalitat. I al fons del barranquís boquibadats renocs pastafanguers, enlaire llurs brutes boxeries. Què saben ells d'allò que alhora està passant?

A recer del bell himne musicat d'estelades, el perdurable gaudi del cridadís silenci.

9-Agost-1971

Plenitud d'absències! Quina buidor més plena i més rebllida. Amable sensació d'augusta solitud. L'ànima, adelerada per assolir allò que encara és insensible. Afany de creació, combregar amb l'essència, sublimar un moment per a deixar l'estela de l'etern al seu pas. Traduir en color, argila o verb escrit, harmonitzar l'abstracte on nia l'inefable i fer, de l'erm, bellesa per a fruit-la, nua, un endemà millor.

On s'arremata l'alfa i comença l'omega? Existirà la fi? No serà l'art un cicle que ens duu a la perfecció?

Algun dia la plena plenitud serà sensible. I nosaltres, amb ella, alliberats, més àngels.

10-Agost-1971

La llarga esglaonada dels meus dies, albira el seu ccàs Groguissones rossors — passió difuminada —, amortallen allò que se'n va per a sempre. Llanguia la vesprada i l'eco d'una brisa que en mi té el seu casal, llunyana al mateix temps. Intimitat. Si; més a soles. I més enyoradisses les veus del meu silenci farcint-se més encara les absències d'ahir. Sonora solitud? Jo, endinsat dintre meu, malvianant les tristes hores de la tardor.

Quan arribe la nit potser que el vent udole i ploriquege un núvol preludeis endolats. Gemegarà la flama pel seu perdut candor adolescent fent que les ombres, tremoladisses, fredes, dansen desdibuixats compasos espectrals sobre l'emmidonada blancor que lluu el meu jaç. I ploraré en la fosca del meu buit...!

10-Octubre-1971

Crepita el sec llenyam. En un rabent retorn — agredolç eco —, avantpassats delers. Qualsevol temps viscut ha estat millor? Esdevindrà el futur? Només l'hora present batega vida? L'ahir, el que va poder ser. Caminar sí que importa. I el monòleg fecund per redreçar la marxa vers l'ígnot.

S'apagarà la flama i només l'estalzim la fita del meu pas per l'existència en una cruïllada de camins...!

12-October-1971

Monòtona cadència de la pluja. Febrosenc ritme de la humitat. Tardor. Boirines, aigua, fang, fredolics ventijols i a la fi vida. Dinàmica immortal, cicle, equilibri, integració perfecta de les formes. S'eternitza l'essència. L'estàtic, impossible. Junyits l'alfa i omega en comunió fidel, fecundaran la terra. I es farà, de bell nou, matèria viva el foc de la passió...!

On serè jo aleshores...?

20-October-1971